

hvor mange gange beregningsmetoderne og beregningsgrundlaget for det korrigerede danske CO₂-udslip er blevet ændret siden 1993.

Skal tallene overhovedet bruges til noget, skal de jo være baseret på de samme beregningsmetoder og det samme beregningsgrundlag i hele den berørte periode, så det ville være interessant, hvis ministeren kunne oplyse, hvordan de eventuelt ændrede beregningsmetoder og beregningsgrundlaget har indvirket på de korrigerede tal. Det synes jeg vi skal have et svar på her fra talerstolen: Hvor mange gange er det blevet ændret siden 1993?

Men som udgangspunkt er det klart, at Venstre støtter det her. Vi har også tilkendegivet ved anden lejlighed, at vi går ind for at ratificere Kyoto-protokollen. Vi synes bare, at der var nogle ting, der skulle have været på plads, og vi beder ministeren om at svare på, om det er noget, man vil sørge for.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (UP):

Jeg vil godt spørge hr. Hans Christian Schmidt: Hvad skal der til for at Venstre erkender, at det her måske ikke er det klogeste tidspunkt at ratificere Kyoto-protokollen?

Altså nu er USA ude. Australien har meddelt, at det faktisk også er deres opfattelse, at hvis ikke USA er med, så er det meningsløst, men de kommer dog trods alt til de næste møder.

England står over for et parlamentsvalg, hvor premierministeren har store problemer, fordi de har haft kolossale problemer som følge af alle kvægsygdommene derovre. Han skal ikke ud og fortælle de engelske borgere, at nu skal de også betale en CO₂-afgift.

Tyskland og Frankrig har meddelt, at de laver store skatteomlægninger, skattereduktioner. De skal heller ikke ud og indføre CO₂-afgifter osv. Så antallet af lande, som rent faktisk gør noget, bliver måske kun Danmark og et par andre fjolser rundt omkring.

Mit spørgsmål til Venstre er: Er det her tidspunkt ikke fuldstændig forkert, og er Venstre ikke bare med til at sørge for, at den danske miljøminister kan rejse rundt i verden og føre sig frem som den, der har ratificeret en tvivlsom Kyoto-protokol?

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jo, men altså det sidste synspunkt om, at miljø- og energiministeren vil rejse rundt og føre sig

frem på det her område, tror sådan set hr. Kim Behnke har ret i.

Nu er det jo for øjeblikket meget få ting, som miljø- og energiministeren kan rejse rundt og prale med, så det kan så godt være, det her bliver lidt slidt.

Men jeg vil godt tage diskussionen op om det første synspunkt, for det er klart, at man altid kan vurdere selve Kyoto-protokollen, at der skal være en vis procentdel med, for at den i det hele taget gælder. Så jeg er da meget enig med hr. Kim Behnke i, at vi klart i udvalget må stille nogle spørgsmål om, hvor mange det udgør, så vi kan finde ud af det. Med de navne, der blev nævnt her, så er vi jo betænkelig tæt ved, at så begynder det altså at være for få lande.

Men det er klart, at vi føler, at vi har givet vores håndslag på, at vi inden for EU-landene vil gå ind for den her Kyoto-protokol og ratificere den. Vi synes også, vi har givet håndslag på, hvordan fordelingen skulle være. Det agter vi at leve op til.

Men det er klart, vi forbeholder os da selvfølgelig ret til at se, hvordan tingene udvikler sig. Men i alle tilfælde har vi jo tilkendegivet, at EU vil ratificere den. Så må vi se, i hvilket tempo det sker.

Og jeg er nødt til at sige til hr. Kim Behnke, at han får ingen lang diskussion med mig i dag ud af, om man godt kunne have ventet med at ratificere Kyoto-protokollen. Ja, det kunne man da godt, men altså, nu har regeringen valgt at lægge det frem her, og det vil vi ikke gå imod, fordi vi stadig væk har tilsluttet os selve Kyoto-protokollen. Men man kunne da sagtens have ventet og se, det kunne endda måske have været mere fornuftigt at vente og se, hvordan det gik.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (UP):

Jeg er glad for, at Venstre synes, det vil være fornuftigt at vente og se, for der kan meget vel komme til at ske det fuldstændig absurde, at Danmark ratificerer Kyoto-protokollen og derefter bliver der måske vedtaget en Kyoto 2-protokol, eller hvilket navn den får. For hvis nu resten af verden synes, at det måske var en meget god idé at få amerikanerne med? Og hvad nu, hvis nu prisen, amerikanerne ønsker for at gå med, f.eks. er begrebet joint implementation, altså hvor man investerer i andre landes nedbringelse af forurening, hvis det får en stærkere position, og man så siger fra andre lande: Jamen det er jo et sagligt argument fra amerikanernes side, så